U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **O. O.**, zastoupené Mgr. Martinem Jančou, advokátem se sídlem Plzeň, Mikulášské nám. 11, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2016, č. j. 60 Az 2/2016 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. OAM-952/ZA-ZA04-P16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 6. 6. 2016, č. j. 60 Az 2/2016 - 35 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

Krajský soud ve svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu: Žalobkyně podala dne 9. 11. 2015 (druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že svou vlast opustila v srpnu roku 2004, aby si vydělala nějaké peníze. V roce 2004 podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy však bylo řízení zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti, neboť státem příslušným k vyřízení žádosti bylo Maďarsko. Žalobkyně dodala, že o ukončení prvního řízení, kdy doručováno bylo vyvěšením, se dozvěděla až v roce 2013, když byla zadržena policií. Nyní žalobkyně tvrdí, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany a nikdy proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně je vdovou a její matka a sourozenci žijí na Ukrajině ve městě Korolevo. Dcera žalobkyně, O. T., má trvalý pobyt v ČR, kde je od roku 2007. Její syn, J. V., bydlí v Plzni na vysokoškolské koleji, a má zde studijní vízum, přičemž v ČR pobývá od roku 2013. Obě děti jsou zletilé. Žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala, protože v ČR má rodinu, na Ukrajině má dluh, a rovněž se bojí tamější válečné situace. Její dědeček a babička byli za komunistů ve vězení jako banderovci a nyní

jim někdo na vrata, dle zprávy od matky žalobkyně, napsal „*Smrt Bandery*“. Žalobkyně vyznává křesťanství – pravoslavnou církev. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že ji občas bolí hlava, užívá léky na depresi a má ženské problémy. Zhruba před dvěma roky jí bylo řečeno, že by měla jít na operaci, ale kvůli penězům tak neučinila. Nyní ale ani necítí, že by na operaci musela jít. Ve vlastnoručně psaném prohlášení, které je součástí žádosti, doplnila, že o udělení azylu žádá z důvodu vyhrožování a dluhu na Ukrajině.

Žalobkyně v podané žalobě žalovanému vytýkala, že jeho rozhodnutí je tvrdé a nedostatečně objektivně zdůvodněné. Zdůraznila, že v případě návratu na Ukrajinu bude skutečně ohroženo její bezpečí. Připomněla výhružky proti stoupencům skupiny tzv. banderovců, kdy však žalovaný bez jakéhokoliv důkazu považoval toto tvrzení žalobkyně za účelové. Dále zdůraznila, že od roku 2004 nebyla na území Ukrajiny a došlo tak k zpřetrhání jejích rodinných vazeb. Obě její děti žijí v ČR. Žalovanému vytkla, že zhodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně bylo ryze formalistické.

Krajský soud v napadeném rozsudku aproboval závěry žalovaného. Zdůraznil, že výslovně uváděným hlavním důvodem žádosti žalobkyně bylo legalizovat pobyt v ČR, což nepředstavuje azylový důvod. V souvislosti s výhružkami banderovcům uvedl, že sama žalobkyně konstatovala, že nikdy nebyla a není politicky angažovaná a politickou situaci na Ukrajině nesleduje. Rovněž výhružky ze strany věřitele, soukromé osoby, nejsou relevantním pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Skutečnost, že v ČR žijí legálně děti žalobkyně, pak krajský v kontextu humanitárního azylu neshledal za důvod hodný zvláštního zřetele. V souvislosti se žalobkyní deklarovanou válečnou situací na Ukrajině krajský soud poznamenal, že zhoršená bezpečnosti situace postihuje pouze dvě administrativní oblasti Ukrajiny, přičemž žalobkyní dříve obývaná Zakarpatská oblast mezi tyto nespadá. Krajský soud proto z uvedených důvodů žalobu zamítl.

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V ní výslovně odkázala na argumentaci uplatněnou v rámci všech jí využitých opravných prostředků. Poukázala na své právo na život a zákaz mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv a svobod. Připomněla zpřetrhání svých vazeb vůči Ukrajině a skutečnost, že její syn studuje v Plzni. Odkázala rovněž na situaci na Ukrajině, a fakt, že v ČR pobývá déle než 10 let, byť s vědomím, že od 14. 4. 2005 nelegálně. Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření zmínil, že stěžovatelka pouze opakuje důvody správním orgánem i krajským soudem hodnocené a navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Pro případ, že by tak Nejvyšší správní soud neučinil, připomněl, že stěžovatelkou namítané vady jsou nekonkrétní; v té souvislosti, s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008 – 69, zdůraznil, že důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně její osoby, nese žadatelka o mezinárodní ochranu. Dále připomněl, že děti stěžovatelky s ohledem na jejich věk žijí v ČR na základě řádně upraveného pobytového statutu vlastním životem. K pojmu „*pronásledování*“ připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 8. 12. 2005, č. j. 7 Azs 276/2004 – 97, a ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 Azs 216/2005 – 48. K problematice vyhrožování soukromými osobami odkázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49. Žalovaný závěrem svého

vyjádření, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, uvedl, že je povinen se vážnou újmou zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde v průběhu řízení jinak najevo.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek věcně, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29 (dostupné na www.nssoud.cz), přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Podle téhož rozsudku mohou být důvodem přijatelnosti i případy pochybení uvedené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti.

Po posouzení dané věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek žádnými, natož hrubými vadami zásadního charakteru, které by měly obecný dopad a odůvodňovaly tak přijetí kasační stížnosti, netrpí. Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními body, přičemž vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Aproboval přitom postup žalovaného, neboť tvrzení uplatněná v žádosti stěžovatelka fakticky zopakovala i ve své žalobě; nic nového ostatně neuvedla ani v kasační stížnosti. Ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině již krajský soud správně uvedl, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní část země, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá [rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. 7 Azs 264/2014; pozn. NSS: správně se jedná o č. j. 7 Azs 265/2014 – 17]. K posouzení údajného pronásledování soukromými osobami lze například připomenout rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51, s nimiž hodnocení provedené krajským soudem koresponduje.

Nejvyšší správní soud ve světle uvedeného zdůrazňuje, že samotný nesouhlas stěžovatelky s posouzením realizovaným krajským soudem zajisté nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Zdejší soud pak neshledal ze strany krajského soudu žádné (natož hrubé) pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud současně připomíná, že sama stěžovatelka přijatelnost kasační stížnosti žádnými argumenty nepodpořila.

Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Pro úplnost pak dodává, že situaci stěžovatelky nijak

nebagatelizuje, nicméně připomíná, že ji nelze řešit podle zákona o azylu, nýbrž, za splnění zákonných podmínek, podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 12. října 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu